

hvad vi i § 4 have vedtaget; lad os ikke, ved hvad vi give, men ikke tvinges til at give, forlange den samme Regnskabs- og Revisionsform for det som for de Bidrag, der paalignes os og tages fra os ved Execution, naar vi ikke betale dem.

Jesperfen: Da § 4 er bleven redigeret saaledes, som nu er steet, synes det mig at være en rigtig Følge deraf, at § 6 redigeres saaledes, som Vædringsforslaget tilsigter; thi den nuværende Affattelse af § 4 gjør en væsentlig Forandring, hvormed § 6, saaledes som den er affattet af Udvalget, ikke godt stemmer overeens. Jeg vil blot tilføie et Par Ord angaaende mit Forhold til Sagen. Det er ikke, fordi jeg jo gjerne vil have al mulig Frihed i alle Forhold, ikke alene i de borgerlige men ogsaa i de kirkelige, at jeg har sat mig paa det Standpunkt, at jeg ønskede, at det skulde være en Communesag. Men denne Sag er behandlet saaledes, at den synes at vise hen til den Betragtning, at der i Menighederne var et saa udviklet frit kirkeligt og kristeligt Liv, at man kunde uden videre bygge derpaa ved en sliq Foranstaltning, eller at man ved denne Foranstaltning vilde fremfalde et kirkeligt, kristeligt Menighedsliv. Jeg troer, at man her som i saa mange andre Tilfælde vender op og ned paa Tingene, at man forverler Marsag med Virkning, saa at man her ved Lovbud vil stræbe til Noget, som ikke kan fremkomme paa denne Maade, til Frihed, til et frit Liv; det kan man ikke ved Lovbud. Hvad der er den første Betingelse her som i saa mange andre Tilfælde, er, at Livet er tilstede. Naar et kirkeligt Menighedsliv er tilstede, da ville sliqe Foranstaltninger af sig selv være en Følge deraf; men er det ikke tilstede, vil man ved sliqe Foranstaltninger aldeles ikke virke til, at det kommer frem, men man vil skade derved, at det faaer det Udseende, som der er fremkommet Noget, der synes at afgive et Vidnesbyrd om et kristeligt Liv, der i Virkeligheden ikke saaledes er tilstede.

C. C. Dahlerup: Med Hensyn til, hvad den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds

(Madvig) bemærkede, skal jeg tillade mig at erklære, at dersom Lovforslaget havde været saaledes affattet, som han antydede, skulde jeg maaskee have mindre mod at stemme derfor end for det nærværende Forslag; men det er nu ikke affattet saaledes. Jeg har aldeles ikke overseet, at endeel af de Indtægter, som de Fattiges Raad skal bestyre, ere aldeles frivillige. Derimod er der endeel af dem, med Hensyn til hvilke Frivilligheden er af et temmelig underordnet Moment, det er nemlig Indtægten af de Fattiges Tavle. Det er vist nok i og for sig en frivillig Sag, om man vil lægge Noget i Tavlen og hvormeget; men jeg troer, at Enhver, der kender til Forholdene i det praktiske Liv, vil vide, at Frivilligheden ikke er det ene afgjørende med Hensyn til saadanne Gaver. Naar dertil kommer, at disse „Fattiges Raad“ skulle oprettes ifølge Lov og vælges overeensstemmende med Bestemmelserne i Lovforslaget, forekommer det mig, at den hele Institution paa det Nærmeste hører ind under de øvrige communale Institutioner, og det forekommer mig derfor ogsaa at være i fuld Conseqvents dermed at behandle dem efter de samme Regler, der gælde med Hensyn til de øvrige communale Institutioner. Dersom det blev en aldeles frivillig Sag, om Menighederne vilde oprette saadanne Raad og Loven kun bestemte, at, naar der blev oprettet saadanne, skulde de have Raadighed til at disponere over Tavlens Indtægter, saa var Sagen en ganske anden.

Ordføreren: Med Hensyn til den sidste Deel af de fra den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Kreds (Jesperfen) fremkomne Øttringer, skal jeg kun tillade mig den Bemærkning, at Lovforslaget ikke forudsætter mere Kirkelighed og mere Menighedsliv, end der nødvendigt maa forudsættes, saalænge Folket i Kirken med den mindste Sandhed skal bestaae i Danmark.

Madvig: Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke troer, at man ved Lovgivningen skal tage Hensyn til saadanne Forestillinger som dem, der skulde betage den Handling at lægge Bidrag i Tavlen Charakteren af Frivillighed, tage Hensyn til Frygten hos Folk for ikke at